

Arrest

nr. 347 004 van 21 mei 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 27 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Deir al Balah (Gaza) en van Palestijnse origine. U verliet Gaza op 2 oktober 2023 met als doel om naar België te komen. U reisde via Egypte naar Turkije waar u ongeveer vier maanden verbleef en werkte om geld te sparen voor uw reis naar Europa. Op 17 februari 2024 kwam u aan op Kos waar u op 20 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 28 februari 2024 verkreeg u de vluchtelingenstatus van de Griekse autoriteiten. U verliet het opvangcentrum te Kos in het begin van april 2024. U verbleef eerst anderhalve maand in een tent in de bossen op Kos en vervolgens een maand in de scheepshaven van Kos. Daarna reisde u voor één week naar Athene en één dag naar Thessaloniki om uw Grieks paspoort op te halen. U keerde terug naar Kos en verbleef er nog anderhalve maand op uw werkplaats, een maand bij vrienden en een halve maand in een gehuurde kamer. In Griekenland voorzag u in uw levensonderhoud met behulp van uw loon en door financiële en materiële steun van mensen in uw

netwerk in Griekenland. Eind april werden u en uw vrienden bedreigd en bestolen door een Palestijnse man. Omwille van een klacht van die man kwam de politie u met geweld arresteren en sloeg u. Toen u in het bos sliep en in de haven kwam de politie u meermaals opjagen. De politie controleerde u vaak en voerde u dan naar een andere plaats op het eiland om u dan weer vrij te laten. U werd in Griekenland ook uitgebuit door uw werkgevers die u niet of onvolledig uitbetaalden en u lange dagen lieten werken zonder rust. In Griekenland had u medische verzorging nodig omwille van verwondingen die u opliep aan uw been in Gaza en nadat u viel met een scooter. U werd echter niet geholpen. U had ook geen toegang tot psychologische hulp in Griekenland. Na verloop van tijd had u alle hoop verloren in Griekenland en besloot u te vertrekken. Rond 19 november 2024 vloog u van Kos naar België waar u op 21 november 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek en identiteit legde u de volgende documenten neer: uw Palestijnse identiteitskaart; uw Palestijns paspoort uitgereikt op 20 september 2022; uw Griekse verblijfstitel (ADET); een foto van twee pagina uit uw Grieks paspoort uitgereikt op 7 april 2024; een foto van uw AMKA uitgereikt op 28 februari 2024; een foto van uw AFM uitgereikt op 21 februari 2024; twee foto's van een gewond been; 10 foto's van uw levensomstandigheden in Griekenland; een medische attest van België van 12 januari inzake pijn aan uw voet omwille van de verwondingen die u opliep in Gaza in 2019; een medische attest van België inzake een behandeling met voltarenzalf en pijnstillers voor uw voet die u verwondde in Gaza; een voorschrift van 14 januari 2021 van België voor ibuprofen en voltarenzalf; een attest van 5 februari 2025 van een psycholoog van het Refugee Medical Point in Brussel; een foto van een vertreklijst van Gaza; uw Family Registration Card van UNRWA van 19 december 2024; zes foto's van de levensomstandigheden van uw familie in Gaza; een USB-stick met daarop vijftien foto's en zesentwintig video's inzake uw levensomstandigheden in Griekenland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Betreffende het consulaat-attest van een psycholoog van het Refugee Medical Point in Brussel van 5 februari 2025 waaruit blijkt dat u tussen 21 januari 2025 en 5 februari 2025 sessies bijwoonde bij de psycholoog en dat u kampt met een gegeneraliseerde angst en psychosociale broosheid en uw verklaringen dat u piekert en druk voelt omwille van uw onstabiele situatie en de situatie van uw familie in Gaza, blijkt nergens uit dit attest en uw verklaringen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Dit erkende u zelf ook. Voorts werd er u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud meegedeeld dat wanneer u nood zou hebben aan een pauze of wanneer u vragen niet goed zou begrepen hebben u dit steeds kon aangeven (groene map, 11; CGVS, p. 1-3). Het persoonlijk onderhoud verliep verder op een normale manier en hieruit konden geen problemen worden afgeleid. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (blauwe map, 1), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (verklaring DVZ, vraag 23; CGVS, p. 7). In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de

Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma’s voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegcan.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en;

Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegcan.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Er zijn ngo’s actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigten van internationale bescherming. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande

materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U verklaarde dat u in Griekenland bedreigd werd door een andere Palestijn die er voor gezorgd zou hebben dat uw vrienden werden opgepakt (CGVS, p. 9-12). U hebt niet aannemelijk gemaakt dat u voor de problemen die u met uw belager hebt gehad, of indien deze problemen zich bij terugkeer naar Griekenland opnieuw zouden voordoen, geen of onvoldoende gebruik zou kunnen maken van de beschermingsmogelijkheden die in Griekenland beschikbaar zijn. U verklaarde weliswaar dat u éénmaal naar het politiekantoor ging toen deze persoon u bedreigde. U zou zich bij het onthaal hebben aangemeld, maar daar zei de politie dat u weg moest gaan. Deze poging buiten beschouwing gelaten, ondernam u niets anders om een klacht in te dienen tegen de Palestijnse man. Zo bent u nooit teruggekeerd naar het politiekantoor om nogmaals te proberen om een klacht neer te leggen en u stapte evenmin naar een ander politiebureau om daar hulp te zoeken. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u alle van u te verwachten stappen hebt ondernomen om bescherming van de Griekse autoriteiten af te dwingen. Bovendien konden uw vrienden wel een klacht neerleggen tegen de man (CGVS, p. 11-12), waardoor niet ingezien kan worden waarom dit voor u onmogelijk zou zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties – omwille van een onterechte klacht werd u opgepakt door de politie, door hen geslagen en twee uur vastgehouden. De politie jaagde u ook meerdere keren op toen u op straat of in verlaten accommodatie sliep - blijkt uit uw verklaringen dat u naar aanleiding van dit geweld nooit een klacht indiende bij de Griekse autoriteiten. U stelde dat u geen klacht kon indienen omdat u als vluchteling nooit gehoord zou worden en ze niet accepteren dat u als vluchteling een klacht indient in Griekenland. U baseert zich hiervoor op uw ervaring dat u één keer naar een politiekantoor ging en er weggestuurd werd waarna u nooit meer stappen ondernam om iets aan te klagen bij de Griekse autoriteiten. Dit kan uw nalaten om politiegeweld aan te kaarten geenszins rechtvaardigen. U stapte daarnaast nooit naar een hogere politieautoriteiten of de ombudsman om de misbehandeling door de politie aan te klagen en u zocht nooit juridische hulp om u te informeren over wat u kon ondernemen tegen het politiegeweld (CGVS, p. 9-12). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de Griekse autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Opnieuw maakte u niet aannemelijk dat u alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Griekenland opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Daar waar u aanhaalde dat u werd uitgebuit door uw werkgevers – ze lieten u lange dagen werken zonder rust en u werd niet (volledig) uitbetaald (CGVS, p. 9 en 15). – heeft u dit evenmin aangeklaagd bij de politie of de arbeidsinspectie waardoor bovenstaande vaststelling over uw gebrek aan actie om u te beroepen om nationale beschermingsmechanismen onverminderd van toepassing zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, gezondheidszorg, werkgelegenheid en onderwijs voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is

met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

U hekelde het gebrek aan medische zorg in Griekenland. U werd niet geholpen in het ziekenhuis met de reeds bestaande pijn aan uw voet ten gevolge van een incident in Gaza en nadat u in Griekenland uw been verwondde toen u viel met een scooter. U werd ook niet gehoord toen u een psychologische behandeling wilde (CGVS, p. 9).

Wat betreft de reeds bestaande pijn aan uw been ging u éénmaal naar het ziekenhuis op Kos. Nadat men in het ziekenhuis zag dat u goed liep, zei het personeel in het ziekenhuis dat er niets aan de hand was en dat ze u niet konden helpen (CGVS, p. 12). U maakte daarna een afspraak bij een ngo om met een arts te spreken, maar omdat u moest werken, ging u niet naar de afspraak (CGVS, p. 13). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u enig ander(e) publiek ziekenhuis, publiek gezondheidscentrum of arts bezocht om de pijn in uw onderste ledemaat te laten onderzoeken op Kos of elders in Griekenland. Zo verbleef u ook in Athene en Thessaloniki (CGVS, p. 8). Na uw scooterongeval wendde u zich éénmaal tot het ziekenhuis omdat u dacht dat u verbandmateriaal en medische beeldvorming nodig had na uw val. In het ziekenhuis wilde men u echter niet helpen. U vermoedde omdat het al laat was en omdat u uw papieren niet bij had. U ging daarom naar een ngo waar uw been werd verzorgd. U ging op een later ogenblik nooit meer terug naar een ziekenhuis (CGVS, p. 13). Wat betreft uw zoektocht naar psychologische hulp, beperkt deze zich tot éénmalig naar het ziekenhuis gaan. Voor het overige ondernam u niets om hulp te krijgen voor uw psychische klachten (CGVS, p. 14).

Uit uw verklaring blijkt dat u in Griekenland, via ngo's, wel degelijk toegang had tot gezondheidszorg. Daarnaast blijkt uit het bovenstaande dat u erg beperkte stappen ondernam in Griekenland om uw toegang tot de gezondheidszorg af te dwingen. U heeft bijgevolg niet aangetoond dat u bij terugkeer naar Griekenland, indien u medische/psychologische zorgen zou nodig hebben, hiervan verstoken zou blijven.

De commissaris-generaal wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf en Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en).

Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te krijgen. Het moet echter gezegd worden dat dit niet het geval is voor u. U beschikt namelijk over een AMKA (CGVS, p. 5-6; groene map, 14).

Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, wijst deze informatie niet op systematische of onoverkomelijke moeilijkheden. Integendeel, uit een onderzoek dat tussen juni 2022 en juni 2023 door de UNHCR werd uitgevoerd, bleek dat slechts 29% van de gecontacteerde begunstigden verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg, met name als gevolg van de taalbarrière (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf).

Uit de door neergelegde documenten blijkt dat u omwille van een incident in Gaza voetpijn heeft als u langdurig wandelt of hardloopt en dat de pijn toeneemt als het koud is en dat u daarvoor in België een behandeling kreeg voorgeschreven met ibuprofen en voltarenzalf (groene map, 10, 12, 16). Uzelf sprak over een disformatie aan uw voet die zorgt voor een stroefheid bij het bewegen en pijn bij langdurige inspanningen en als het koud is. U verklaarde weliswaar dat de pijn in de toekomst erger zal worden en dat u niet meer goed zal kunnen lopen. Dit blijkt echter nergens uit de medische attesten die u neerlegde. In België is er ook geen sprake van verder onderzoek of een andere behandeling dan met pijnstillende medicatie en verlichtende medicatie die zwelling en ontsteking tegen gaat (CGVS, p. 13-14). Niets wijst er op dat deze pathologie een niveau van ernst zou bereiken dat zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zouden zijn. Het loutere feit dat u lijdt aan voetpijn en een stroefheid bij het bewegen, volstaat dan ook niet om aan uw situatie in Griekenland een aanzienlijk verhoogde graad van kwetsbaarheid te verlenen, en bijgevolg een andere perceptie van uw levensomstandigheden in dit land te rechtvaardigen. Uit uw verklaringen blijkt ook dat deze beperkte handicap niet zo invaliderend is dat u niet kon/kan werken in Gaza, Turkije, Griekenland en België (CGVS, p. 4, 6-7 en 15).

Betreffende het consulaat-attest van een psycholoog van het Refugee Medical Point in Brussel van 5 februari 2025 waaruit blijkt dat u tussen 21 januari 2025 en 5 februari 2025 sessies bijwoonde bij de psycholoog, ongeveer vier keer waarna u stopte omdat u werk vond, en dat u kampt met een gegeneraliseerde angst en psychosociale broosheid, merkt het CGVS op dat u op dit ogenblik niet meer in behandeling bent en ook geen medicatie neemt voor uw psychische klachten (groene map, 11; CGVS, p. 3). Op basis van deze informatie maakt u niet aannemelijk dat uw kwetsbaarheid van die aard is dat ze u zou verhinderen uw rechten te doen gelden in geval van terugkeer naar Griekenland. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet blijkt uit uw tewerkstelling in verschillende landen dat deze psychologische klachten uw zelfstandigheid niet dermate in de weg staan dat u niet in uw eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien.

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. Wat betreft uw verklaringen dat het extreem moeilijk was om werk te vinden in Griekenland (CGVS, p. 9), merkt het CGVS vooreerst op dat u in Griekenland wel degelijk werk vond. U werkt twee maanden legaal in een hotel op Kos Met dat loon voorzag u in uw levensonderhoud in Griekenland. U ging ook anderhalve maand aan de slag bij een Pakistaans als schoonmaker. Hoewel de Pakistaan u niet uitbetaalde, kreeg u er andere faciliteiten zoals maaltijden (CGVS, p. 15-16).

Daarnaast heeft u niet alle van u te verwachten stappen gezet om aan werk te geraken in Griekenland zodoende er uw situatie te verbeteren, uw toegang tot de woningmarkt te vergemakkelijken en te integreren in de Griekse samenleving. U verklaarde weliswaar dat u op Kos werk vond via een vriend die u doorverwees naar een Palestijnse man en dat u langsging bij een dertigtal hotels op Kos om werk te vinden. U ging ook éénmaal naar een arbeidskantoor maar daar kon u zich niet inschrijven omdat u geen AMKA en AMA had en u de Griekse taal niet sprak. Deze pogingen buiten beschouwing gelaten onder u niets anders om werk te vinden in Griekenland. Nadat u uw AMKA bewam, keerde u nooit terug naar arbeidskantoren op zoek naar werk. U ging zich evenmin bevragen bij instanties van de Griekse overheid om hulp te krijgen bij uw zoektocht naar werk. Verder richtte u zich in Griekenland nooit tot organisaties die zich bezig houden met het oriënteren van vluchtelingen op de arbeidsmarkt. U haalde aan dat er op Kos alleen organisaties waren die symbolische hulp gaven zoals een tandenborstel, kleren of voeding of soms hulp bij het leren van Engels. Nochtans bestaan er, bijvoorbeeld in Thessaloniki en Athene waar u ook verbleef (zie supra), wel degelijks zulke organisaties (blauwe map, 2). U ondernam echter niets om organisaties buiten Kos te contacteren. Verder hebt u nooit werk gezocht op andere plaatsen in Griekenland behalve op Kos, hoewel u zelf aanhaalde dat er op Kos alleen werk is in de zomer. Nadat u stopte met werken in het hotel ondernam u zelfs geen enkele poging meer in Griekenland om werk te vinden (CGVS, p. 16-18).

Verder beschikte u in Griekenland over een fiscaal registratienummer (AFM), hoewel u niet wist waarvoor de AFM precies diende (CGVS, p. 5-6). Volgens objectieve informatie geeft de AFM toegang tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. De AFM blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem), hetgeen bij u het geval is (groene map, 4), (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaeglean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Gezien het bovenstaande is het CGVS van mening dat u bepaalde stappen hebt kunnen ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien.

Daar waar u aanhaalde dat de Griekse taal een obstakel vormde om te kunnen werken (CGVS, p. 17), heeft u bovendien erg beperkte pogingen ondernomen om Grieks te leren. U stelde dat u naar twee scholen ging op Kos die zeiden dat u zich niet kon inschrijven. Gevraagd waarom u zich niet kon inschrijven op de scholen poneerde u louter dat het in Griekenland niet kan en dat Arabieren in Griekenland niet naar school gaan. Expliciet gevraagd wat de scholen opgaven als reden waarom u zich niet kon inschrijven, zei u louter dat u er Arabisch uitziet en dat u denkt dat ze het daarom niet willen, om vervolgens toe te voegen dat u niet dacht dat de school alleen les gaf aan personen boven de achttien jaar. De loutere vaststelling dat u als volwassene geen les kan volgen aan een instelling die alleen onderwijs verstrekt aan minderjarigen betekent niet dat taalonderwijs in Griekenland niet bestaat of ontoegankelijk is voor erkende vluchtelingen. Gevraagd waarom u zich niet kon inschrijven in de tweede school, vertelde u dat het een soort van vakantiedag was in Griekenland en dat de medewerkers zeiden dat het niet kon. Gevraagd of u dan vroeg aan de medewerkers waarom niet, stelde u louter dat u hun reactie zag en u zich daarom maar terugtrok en niet te veel met hen wilde praten. Voor het overige ondernam u geen andere stappen meer om zich in te schrijven voor taallessen, op Kos of elders in Griekenland, of om op zelfstandige basis Griekse te leren (CGVS, p. 14-15). Hoewel u van mening was dat er geen onderwijs is in Griekenland (CGVS, p. 9), maakt u op basis van het bovenstaande geenszins aannemelijk dat u zich niet zou kunnen inschrijven voor taallessen in Griekenland indien u dit noodzakelijk acht.

Wat betreft uw verklaringen dat het moeilijk was om een slaapplek te vinden – u verbleef gedurende een tijd in het bos of in de haven van Kos bij gebrek aan accommodatie (CGVS, p. 9) – slaagde u er na verloop van tijd wel in om onderdak te vinden in Griekenland. Zo verbleef u bij uw werkgever, bij vrienden en huurde u in de periode voor uw vertrek een kamer (CGVS, p. 8). Hoewel u op Kos moeilijkheden ondervond om accommodatie te vinden, heeft u nooit stappen gezet om op andere plaatsen in Griekenland naar accommodatie te zoeken. U bent zich ook nooit bij de Griekse overheid of bij ngo's gaan bevragen over hulp bij het zoeken naar accommodatie (CGVS, p. 18-19).

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u een zelfredzame en ondernemende man bent. U studeerde rechten in Gaza en kan u uitdrukken in het Arabisch en het Engels (CGVS, p. 6). Verder organiseerde u uw reis zelf en werkte u in Gaza en Turkije om uw reis te bekostigen (CGVS, p. 7; verklaring DVZ, vraag 32). Behalve reisbewegingen naar Europa maakte u ook verschillende verplaatsingen binnen Griekenland zelf zoals naar Thessaloniki en Athene (CGVS, p. 8). Om accommodatie, werk en voeding te vinden, sprak u uw Palestijns

netwerk in Griekenland aan (CGVS, p. 16). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u de Griekse bureaucratie kan navigeren. Zo bewam u uw ADET en Grieks paspoort evenals uw AFM en AMKA. Verder kon u in Griekenland ook een bankrekeningnummer openen (CGVS, p. 5-6). U beschikt ook nog steeds over een netwerk van enkele vrienden/kennissen die nog steeds in Griekenland verblijven (CGVS, p. 17). Bovendien had u een financieel netwerk tijdens uw reis naar en in Griekenland en in België. Uw neef J. (...) die permanent in Turkije verblijft, maakte geld over om voor uw paspoort te betalen. Na uw aankomst in België kreeg u financiële en materiële hulp van vrienden in België en in Griekenland sprak u soms uw Palestijns netwerk ter plaatse aan om geld te lenen (CGVS, p. 3-5 en 16). Uit niets blijkt dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Griekenland niet opnieuw op dit netwerk zou kunnen beroepen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling niet ombuigen. Uw identiteit, nationaliteit, vertrek uit Gaza en UNRWA-status worden in deze beslissing niet betwist. De foto's uit Gaza hebben betrekking op (uw vrees ten aanzien van) uw land van herkomst. Uw verzoek wordt echter beoordeeld ten aanzien van Griekenland, aangezien u daar internationale bescherming geniet. De foto's en video's inzake uw levensomstandigheden in Griekenland doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen dat u niet alle van u te verwachten stappen gezet om een duurzaam verblijf uit te bouwen in Griekenland. Uw overige documenten kwamen rees aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Gaza."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief de redelijkheids- en zorgvuldigheidsplicht en de samenwerkingsplicht". Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2. Op 17 april 2026 legt verwerende partij een aanvullende nota neer met een actualisatie van de landeninformatie inzake de algemene situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De onderdelen van het middel die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.3.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Betreffende het consulaat-attest van een psycholoog van het Refugee Medical Point in Brussel van 5 februari 2025 waaruit blijkt dat u tussen 21 januari 2025 en 5 februari 2025 sessies bijwoonde bij de

psycholoog en dat u kampt met een gegeneraliseerde angst en psychosociale broosheid en uw verklaringen dat u piekert en druk voelt omwille van uw onstabiele situatie en de situatie van uw familie in Gaza, blijkt nergens uit dit attest en uw verklaringen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Dit erkende u zelf ook. Voorts werd er u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud meegedeeld dat wanneer u nood zou hebben aan een pauze of wanneer u vragen niet goed zou begrepen hebben u dit steeds kon aangeven (groene map, 11; CGVS, p. 1-3). Het persoonlijk onderhoud verliep verder op een normale manier en hieruit konden geen problemen worden afgeleid. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

2.3.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer: (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./Bundesrepublik Deutschland*, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Er kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon, die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij, bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

2.3.4. Uit de verklaringen van verzoekende partij en de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland.

Meer bepaald werd verzoekende partij op 28 februari 2024 een vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en werd zij in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning, ADET genaamd, die drie jaar geldig is (geldig van 28/02/2024 tot 27/02/2027), en van een reispaspoort, dat vijf jaar geldig is (van 07/04/2024 tot 06/04/2029) (zie verklaring DVZ, vragen 23 en 27; notities CGVS, p. 5; Griekse ADET en reispaspoort (kopieën) (administratief dossier, stuk 5, map documenten, docs. 3 en 15); ‘Aanvraag derde landen Griekenland’ (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 1)).

Waar in het verzoekschrift opgeworpen wordt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten afdoende te onderzoeken of zij actueel internationale bescherming geniet in Griekenland, onderstreept de Raad dat uit voormelde gegevens afdoende blijkt dat aan verzoekende partij een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland. Er dient in dit verband op te worden gewezen dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust, doch eens hieraan is voldaan, komt het de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Derhalve komt het aan verzoekende partij zelf en niet aan verwerende partij toe om het bewijs te leveren dat verzoekende partij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet, alwaar zij echter geheel in gebreke blijft. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Er kan dan ook worden aangenomen dat haar internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is.

2.3.5. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie kan verder niet worden afgeleid dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In casu slaagt verzoekende partij er evenwel niet in aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht zal komen die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

2.3.6. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoont dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland niet in staat was/is de nodige officiële documenten – meer bepaald een Griekse verblijfsvergunning (ADET), een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) – te bekomen waarmee zij in Griekenland haar rechten kan doen gelden wat betreft o.a. de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt en onderwijs, laat staan dat zij zou aantonen dat zij hierdoor, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkwam of bij een terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Zo dient te worden herhaald dat zij in het bezit werd gesteld van een Griekse verblijfsvergunning (ADET) alsook van een Grieks reispaspoort. Deze documenten worden niet automatisch afgegeven maar na het doorlopen van bepaalde administratieve procedures, zo blijkt ook uit de eigen verklaringen van verzoekende partij (notities CGVS, p. 5), alwaar verzoekende partij aldus toe in staat bleek te zijn. Haar Griekse verblijfsvergunning en Grieks reispaspoort zijn bovendien nog steeds geldig (zie *supra*). Tevens blijkt zij nog steeds in het bezit te zijn van haar originele ADET-kaart, *i.e.* het document dat aantoont dat zij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning, alsook van haar originele Griekse reispaspoort (notities CGVS, p. 5).

Aangezien verzoekende partij derhalve wel degelijk nog steeds beschikt over een geldige verblijfsvergunning, is haar verwijzing naar de algemene situatie van begunstigden van internationale bescherming die niet (langer) over een geldige verblijfsvergunning beschikken, *in casu* niet dienstig.

Verder blijkt uit haar verklaringen dat zij in Griekenland tevens in het bezit werd gesteld van een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) (notities CGVS, p. 5).

Dient in verband met het fiscaal registratienummer (AFM) te worden opgemerkt dat mensen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen – wat *in casu* het geval is – automatisch een AFM krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen. Dit

AFM wordt behouden wanneer de betrokkene een internationale beschermingsstatus krijgt toegekend en blijft geldig zolang de ADET geldig is. Wel dient de begunstigde van internationale bescherming wanneer hij in het bezit wordt gesteld van zijn ADET een afspraak te maken bij het bevoegde belastingkantoor om de gegevens van zijn AFM bij te werken, hetgeen mogelijk is zolang de ADET geldig is (zie *“Recognised Refugees 2025. March 2025. Access to documents and socio-economic rights”* gepubliceerd door RSA in april 2025, p. 20-21). Verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat het voor haar niet mogelijk was/is om deze administratieve stap te vervullen. De Raad benadrukt hierbij dat het aan de verzoeker toekomt om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

Ook het sociaal zekerheidsnummer (AMKA) blijft geldig zolang de ADET geldig is (zie *“Recognised Refugees 2025. March 2025. Access to documents and socio-economic rights”* gepubliceerd door RSA in april 2025, p. 22-24). Uit de beschikbare informatie blijkt verder dat ingevolge een nieuwe ministeriële regeling uit december 2023 sinds 1 april 2024 het AMKA bij een eerste uitgifte inactief wordt afgegeven en vervolgens dient te worden geactiveerd met bewijs van adres en werk/studie (zie *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 20-22; *“Recognised Refugees 2025. March 2025. Access to documents and socio-economic rights”* gepubliceerd door RSA in april 2025, p. 22-24; *“Country Report. Greece. Update on 2024”* gepubliceerd door AIDA/ECRE op 18 september 2025, p. 266-267). Verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat het voor haar onmogelijk was/is om dergelijk bewijs van adres en werk te leveren. De Raad herhaalt dat het aan de verzoeker toekomt om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

2.3.7. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij evenmin aantoont dat haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland van die aard was dat zij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelde om te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Verzoekende partij stelt dat het extreem moeilijk was om werk te vinden in Griekenland (notities CGVS, p. 9), doch uit haar verklaringen blijkt dat zij wel degelijk werk vond in Griekenland. Zij werkte twee maanden legaal in een hotel op Kos en met dat loon voorzag zij in haar levensonderhoud (notities CGVS, p. 15-16). Ook ging zij anderhalve maand aan de slag bij een Pakistaan als schoonmaker. Hoewel de Pakistaan haar niet uitbetaalde, kreeg zij er andere faciliteiten zoals maaltijden (notities CGVS, p. 15-16). Verder gaf zij aan gedurende een tijd in het bos of in de haven van Kos te hebben verbleven bij gebrek aan accommodatie (notities CGVS, p. 9). Evenwel slaagde zij er na verloop van tijd wel in om onderdak te vinden in Griekenland. Zo verbleef zij bij haar werkgever, bij vrienden en huurde zij in de periode voor haar vertrek een kamer (notities CGVS, p. 8). Waar zij het gebrek aan medische zorg in Griekenland hekelt, dient te worden vastgesteld dat uit haar verklaringen blijkt dat zij in Griekenland wel degelijk toegang had tot gezondheidszorg, via ngo's (notities CGVS, p. 13).

Bovendien toont verzoekende partij, in het licht van de ervaringen waarmee zij naar eigen zeggen geconfronteerd werd, niet aan dat zij haar rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden, nu immers vastgesteld moet worden dat zij hiertoe eerder beperkte stappen heeft gezet.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij in diens motivering dat verzoekende partij niet alle van haar te verwachte stappen gezet heeft om aan werk te geraken in Griekenland, teneinde er haar situatie te verbeteren, haar toegang tot de woningmarkt te vergemakkelijken en te integreren in de Griekse samenleving. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent dienstig op het volgende gewezen: *“U verklaarde weliswaar dat u op Kos werk vond via een vriend die u doorverwees naar een Palestijnse man en dat u langsging bij een dertigtal hotels op Kos om werk te vinden. U ging ook éénmaal naar een arbeidskantoor maar daar kon u zich niet inschrijven omdat u geen AMKA en AMA had en u de Griekse taal niet sprak. Deze pogingen buiten beschouwing gelaten onder u niets anders om werk te vinden in Griekenland. Nadat u uw AMKA bekam, keerde u nooit terug naar arbeidskantoren op zoek naar werk. U ging zich evenmin bevragen bij instanties van de Griekse overheid om hulp te krijgen bij uw zoektocht naar werk. Verder richtte u zich in Griekenland nooit tot organisaties die zich bezig houden met het oriënteren van vluchtelingen op de arbeidsmarkt. U haalde aan dat er op Kos alleen organisaties waren die symbolische hulp gaven zoals een tandenborstel, kleren of voeding of soms hulp bij het leren van Engels. Nochtans bestaan er, bijvoorbeeld in Thessaloniki en Athene waar u ook verbleef (zie supra), wel degelijks zulke organisaties (blauwe map, 2). U ondernam echter niets om organisaties buiten Kos te contacteren. Verder hebt u nooit werk gezocht op andere plaatsen in Griekenland behalve op Kos, hoewel u zelf aanhaalde dat er op Kos alleen werk is in de*

zomer. Nadat u stopte met werken in het hotel ondernam u zelfs geen enkele poging meer in Griekenland om werk te vinden (CGVS, p. 16-18)."

Verder stelt de Raad tevens vast dat, hoewel verzoekende partij aangaf dat haar gebrekkige kennis van de Griekse taal een obstakel vormde om te kunnen werken (notities CGVS, p. 17), zij erg beperkte pogingen ondernam om Grieks te leren. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij dienaangaande terecht als volgt: *"U stelde dat u naar twee scholen ging op Kos die zeiden dat u zich niet kon inschrijven. Gevraagd waarom u zich niet kon inschrijven op de scholen poneerde u louter dat het in Griekenland niet kan en dat Arabieren in Griekenland niet naar school gaan. Expliciet gevraagd wat de scholen opgaven als reden waarom u zich niet kon inschrijven, zei u louter dat u er Arabisch uit ziet en dat u denkt dat ze het daarom niet willen, om vervolgens toe te voegen dat u niet dacht dat de school alleen les gaf aan personen boven de achttien jaar. De loutere vaststelling dat u als volwassene geen les kan volgen aan een instelling die alleen onderwijs verstrekt aan minderjarigen betekent niet dat taalonderwijs in Griekenland niet bestaat of ontoegankelijk is voor erkende vluchtelingen. Gevraagd waarom u zich niet kon inschrijven in de tweede school, vertelde u dat het een soort van vakantiedag was in Griekenland en dat de medewerkers zeiden dat het niet kon. Gevraagd of u dan vroeg aan de medewerkers waarom niet, stelde u louter dat u hun reactie zag en u zich daarom maar terugtrok en niet te veel met hen wilde praten. Voor het overige ondernam u geen andere stappen meer om zich in te schrijven voor taallessen, op Kos of elders in Griekenland, of om op zelfstandige basis Griekse te leren (CGVS, p. 14-15). Hoewel u van mening was dat er geen onderwijs is in Griekenland (CGVS, p. 9), maakt u op basis van het bovenstaande geenszins aannemelijk dat u zich niet zou kunnen inschrijven voor taallessen in Griekenland indien u dit noodzakelijk acht."*

Wat betreft de door haar aangehaalde moeilijkheden om huisvesting te vinden op Kos, merkt de Raad op dat verzoekende partij nooit stappen heeft gezet om op andere plaatsen in Griekenland accommodatie te zoeken. Ook liet zij na hulp te vragen bij de Griekse overheid of bij ngo's bij het zoeken naar accommodatie (notities CGVS, p. 18-19).

Voorts ondernam zij in Griekenland erg beperkte stappen om haar toegang tot de gezondheidszorg aldaar af te dwingen. De Raad wijst in dit verband op volgende terecht en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing: *"Wat betreft de reeds bestaande pijn aan uw been ging u éénmaal naar het ziekenhuis op Kos. Nadat men in het ziekenhuis zag dat u goed liep, zei het personeel in het ziekenhuis dat er niets aan de hand was en dat ze u niet konden helpen (CGVS, p. 12). U maakte daarna een afspraak bij een ngo om met een arts te spreken, maar omdat u moest werken, ging u niet naar de afspraak (CGVS, p. 13). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u enig ander(e) publiek ziekenhuis, publiek gezondheidscentrum of arts bezocht om de pijn in uw onderste ledemaat te laten onderzoeken op Kos of elders in Griekenland. Zo verbleef u ook in Athene en Thessaloniki (CGVS, p. 8). Na uw scooterongeval wendde u zich éénmaal tot het ziekenhuis omdat u dacht dat u verbandmateriaal en medische beeldvorming nodig had na uw val. In het ziekenhuis wilde men u echter niet helpen. U vermoedde omdat het al laat was en omdat u uw papieren niet bij had. U ging daarom naar een ngo waar uw been werd verzorgd. U ging op een later ogenblik nooit meer terug naar een ziekenhuis (CGVS, p. 13). Wat betreft uw zoektocht naar psychologische hulp, beperkt deze zich tot éénmalig naar het ziekenhuis gaan. Voor het overige ondernam u niets om hulp te krijgen voor uw psychische klachten (CGVS, p. 14)."*

De Raad benadrukt dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen kunnen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Dit geldt des te meer nu uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij relatief korte tijd na de toekenning van de status vertrokken is uit Griekenland, wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland op te bouwen. Immers verkreeg zij de vluchtelingenstatus op 28 februari 2024 en verliet zij Griekenland reeds op 19 november 2024, *i.e.* minder dan negen maand later (zie notities CGVS, p. 8; 'Aanvraag derde landen Griekenland' (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie, deel 1)). Bovendien gaf zij uitdrukkelijk aan dat België al van bij haar vertrek uit Gaza haar doelbestemming was (notities CGVS, p. 7). Het heeft er dan ook alle schijn van dat verzoekende partij louter afwachtte tot zij in de mogelijkheid was om haar reis verder te zetten, zonder dat zij daadwerkelijk enige intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Het is voor verzoekende partij niet mogelijk om op basis van dit eerder kortstondig verblijf na het verkrijgen van internationale bescherming en de juiste documenten, conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, medische zorgen of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Uit bovenstaande bevindingen in verband met haar zoektocht naar werk, taallessen, huisvesting en medische hulp blijkt bovendien dat zij geen daadwerkelijke en ernstige pogingen ondernam om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden in Griekenland en om aldaar een leven uit te bouwen.

2.3.8. Daarnaast maakt verzoekende partij nog gewag van verschillende problemen met derden en de Griekse politie. Zij verklaart dat zij in Griekenland bedreigd werd door een andere Palestijn die ervoor gezorgd zou hebben dat haar vrienden werden opgepakt (notities CGVS, p. 9-12). De politie zou toen ook verzoekende partij hebben geslagen en twee uur hebben vastgehouden (notities CGVS, p. 10). Daarnaast werd zij ook meerdere keren opgejaagd door de politie toen zij op straat of op een verlaten plek sliep (notities CGVS, p. 11). Ten slotte maakt zij nog gewag van uitbuiting door haar werkgevers, die haar lange dagen lieten werken zonder rust en haar niet (volledig) uitbetaalden (notities CGVS, p. 9 en 15). Evenwel stelt de Raad dienaangaande vast dat door verzoekende partij geen doortastende pogingen werden ondernomen om voor deze problemen bescherming te verkrijgen vanwege de Griekse autoriteiten. Wat betreft haar problemen met een andere Palestijn, verklaarde zij dat zij éénmaal naar het politiekantoor ging toen deze persoon haar bedreigde. Zij zou zich bij het onthaal hebben aangemeld, maar men zei haar dat ze weg moest gaan. Vervolgens ondernam zij evenwel geen verdere stappen om een klacht in te dienen tegen de Palestijnse man. Zo keerde zij nooit terug naar het politiekantoor, noch trachtte zij hulp te zoeken bij een ander politiekantoor (notities CGVS, p. 11-12). Uit haar verklaringen blijkt dat haar vrienden wel een klacht konden neerleggen tegen de man (notities CGVS, p. 11-12), waardoor niet ingezien kan worden waarom dit voor haar onmogelijk zou zijn. Ook tegen het politiegeweld diende zij nooit een klacht in. Zij stelde dat zij geen klacht kon indienen omdat zij als vluchteling nooit gehoord zou worden en ze niet accepteren dat zij als vluchteling een klacht indient in Griekenland. Zij baseert zich hiervoor op voormelde ervaring waarbij zij één keer naar een politiekantoor ging en er weggestuurd werd, waarna zij nooit meer stappen ondernam om iets aan te klagen bij de Griekse autoriteiten (notities CGVS, p. 12). Zulks kan haar nalaten het politiegeweld aan te kaarten evenwel geenszins rechtvaardigen. Het kan niet ernstig worden genoemd dat zij na enkele negatieve ervaringen door enkele lokale Griekse politieagenten alle Griekse autoriteiten over dezelfde kam zou scheren en zij aan geen enkele Griekse autoriteit hulp zou hebben gevraagd. Zij richtte zich nooit tot de hogere politieautoriteiten of de ombudsman om de mishandeling door de politie aan te klagen, noch zocht zij naar juridische hulp om zich te informeren over wat zij kon ondernemen tegen het politiegeweld (notities CGVS, p. 9-12). Ook de uitbuiting door haar werkgevers klaagde zij nooit aan bij de politie of de arbeidsinspectie. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er nochtans in bescherming te krijgen tegen haar belager(s) en eventuele verdere problemen die hij/zij zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de Griekse autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Waar in het verzoekschrift nog verwezen wordt naar informatie van algemene aard inzake racistisch geweld en discriminatie in Griekenland, merkt de Raad op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Er mag dan ook van verzoekende partij worden verwacht dat zij zich bij eventuele problemen van vijandigheid, racisme en discriminatie voor hulp en/of bescherming richt tot de Griekse autoriteiten. Echter blijkt uit niets dat verzoekende partij ernstige pogingen ondernam om de bescherming van de Griekse autoriteiten in te roepen.

2.3.9. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit haar verklaringen en de door haar bijgebrachte stukken blijkt dat zij omwille van een incident in Gaza voetpijn heeft als zij langdurig wandelt of hardloopt en dat de pijn toeneemt als het koud is. Zij kreeg hiervoor in België een behandeling voorgeschreven met ibuprofen en Voltarenzalf (notities CGVS, p. 13-14; administratief dossier, stuk 5, map documenten, docs. 10, 12 en 16). Verzoekende partij verklaarde dat de pijn in de toekomst erger zal worden en dat zij niet meer goed zal kunnen lopen, doch zulks blijkt nergens uit de medische attesten die zij bijbracht. Noch uit haar verklaringen, noch uit de bijgebrachte medische attesten kan worden afgeleid dat dit medische probleem belangrijke negatieve gevolgen heeft voor haar zelfstandig functioneren. Uit haar verklaringen blijkt daarentegen dat zij zowel in Gaza, Turkije en Griekenland als hier in België kon/kan werken (notities CGVS, p. 4, 6-7 en 15). Verder is er in België ook geen sprake van verder onderzoek of een andere behandeling dan met pijnstillende medicatie en verlichtende medicatie die zwelling en ontsteking tegengaat (notities CGVS, p. 13-14). Derhalve wijst niets erop dat deze pathologie een niveau van ernst bereikt dat zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zouden zijn.

Daarnaast bracht verzoekende partij nog een psychologisch attest van 5 februari 2025 (administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 11) bij waarin gesteld wordt dat verzoekende partij tussen 21 januari 2025 en 5 februari 2025 psychologische sessies bijwoonde en dat zij kampt met een gegeneraliseerde angst en psychosociale broosheid. Tijdens haar persoonlijk onderhoud (d.d. 02/07/2025) geeft verzoekende partij

aan dat de psychologische begeleiding na ongeveer vier sessies werd stopgezet omdat zij werk had gevonden (notities CGVS, p. 3). Momenteel is zij niet langer in behandeling, noch neemt zij medicatie voor haar psychische klachten (notities CGVS, p. 3). Uit niets blijkt dan ook dat haar psychische problemen van die omvang, aard en/of ernst zijn dat deze haar zelfstandig functioneren danig ondermijnen. Evenmin blijkt dat verzoekende partij hierdoor zware zorg en complexe monitoring behoeft die in Griekenland niet beschikbaar zouden zijn.

Waar in het verzoekschrift nog gewezen wordt op de psychologische impact van de situatie in Gaza op verzoekende partij, benadrukt de Raad evenwel dat, hoewel *an sich* kan worden aangenomen dat de situatie in Gaza een psychologische impact heeft op verzoekende partij, *in casu* niet blijkt dat verzoekende partij persoonlijk dermate psychische problemen ondervindt dat deze haar zelfstandig functioneren beïnvloeden.

Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen om haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status in Griekenland.

In casu kan worden aangenomen dat verzoekende partij voldoende autonoom en zelfredzaam is om zich bij terugkeer naar Griekenland zelfstandig te handhaven. De Raad volgt verwerende partij waar deze in dit verband in de bestreden beslissing op het volgende wijst: “Verder blijkt uit uw verklaringen dat u een zelfredzame en ondernemende man bent. U studeerde rechten in Gaza en kan u uitdrukken in het Arabisch en het Engels (CGVS, p. 6). Verder organiseerde u uw reis zelf en werkte u in Gaza en Turkije om uw reis te bekostigen (CGVS, p. 7; verklaring DVZ, vraag 32). Behalve reisbewegingen naar Europa maakte u ook verschillende verplaatsingen binnen Griekenland zelf zoals naar Thessaloniki en Athene (CGVS, p. 8). Om accommodatie, werk en voeding te vinden, sprak u uw Palestijns netwerk in Griekenland aan (CGVS, p. 16). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u de Griekse bureaucratie kan navigeren. Zo bekwam u uw ADET en Grieks paspoort evenals uw AFM en AMKA. Verder kon u in Griekenland ook een bankrekeningnummer openen (CGVS, p. 5-6). U beschikt ook nog steeds over een netwerk van enkele vrienden/kennissen die nog steeds in Griekenland verblijven (CGVS, p. 17). Bovendien had u een financieel netwerk tijdens uw reis naar en in Griekenland en in België. Uw neef J. (...) die permanent in Turkije verblijft, maakte geld over om voor uw paspoort te betalen. Na uw aankomst in België kreeg u financiële en materiële hulp van vrienden in België en in Griekenland sprak u soms uw Palestijns netwerk ter plaatse aan om geld te lenen (CGVS, p. 3-5 en 16). Uit niets blijkt dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Griekenland niet opnieuw op dit netwerk zou kunnen beroepen.” Uit haar verklaringen blijkt dan ook dat verzoekende partij beschikt over een zekere mate van zelfredzaamheid, keuzemogelijkheden en de capaciteit om complexe stappen te ondernemen. Bovendien beschikt zij tevens over een ondersteunend netwerk. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom een terugkeer naar Griekenland om daar een duurzaam bestaan uit te bouwen voor verzoekende partij niet mogelijk zou zijn.

2.3.10. Verder kan verzoekende partij evenmin volstaan met een loutere algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigen voor internationale bescherming in Griekenland teneinde aan te tonen dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Zij dient zulks *in concreto* aan te tonen, alwaar zij echter in gebreke blijft.

2.3.11. In zoverre verzoekende partij in het verzoekschrift nog aanvoert dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat er geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat zij actueel niet langer internationale bescherming geniet in Griekenland. Zij toont ook op geen enkele wijze aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggrijving van erkende vluchtelingen door de Griekse overheden. Evenmin toont zij *in concreto* aan dat er in haar geval een reëel risico op refoulement bestaat.

2.3.12. De verwijzing in het verzoekschrift naar internationale rechtspraak, Nederlandse rechtspraak en arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

2.3.13. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim* e.a., pt. 91). Zij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan

worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.3.14. De door verzoekende partij bijgebrachte documenten (administratief dossier, stuk 5, map documenten, docs. 1-20) werpen geen ander licht op bovenstaande bevindingen.

Haar Palestijnse identiteitskaart (doc. 1 (origineel gezien)), haar Palestijnse paspoort (doc. 2 (origineel gezien)), de foto van haar vernielde huis in Gaza (doc. 7), de UNRWA-documenten (docs. 8-9 (kopieën)), de vertreklijst van Gaza (doc. 18 (kopie)) en de foto's van de situatie van haar familie in Gaza (doc. 19) hebben louter betrekking op haar identiteit, herkomst, familiebanden en reisweg, *i.e.* elementen die *an sich* niet ter discussie staan, en op haar leven en de omstandigheden in Gaza, waarvoor zij in Griekenland reeds bescherming geniet, en staan los van haar situatie in Griekenland. Haar Griekse verblijfsvergunning (doc. 3 (kopie)), haar Griekse reispaspoort (doc. 15 (kopie)), de documenten inzake haar AMKA en AFM (doc. 14 (kopieën)) en de foto's en video's van haar leefomstandigheden in Griekenland (docs. 5-6, 13 en 20) hebben betrekking op haar situatie in Griekenland en de documenten die zij aldaar verkreeg als begunstigde van internationale bescherming, hetgeen hierboven reeds omstandig werd besproken. De foto's van haar been (docs. 4 en 17) en de bijgebrachte Belgische medische en psychologische attesten (docs. 10-12 en 16) hebben betrekking op de verwondingen die zij in Gaza opliep aan haar voet, de verwondingen die zij opliep aan haar been bij haar scooterongeval in Griekenland en haar psychische problemen, *i.e.* elementen waarmee in bovenstaande beoordeling eveneens rekening werd gehouden.

2.3.15. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van de verzoekende partij niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

De verwijzing in het verzoekschrift naar de situatie in Palestina is *in casu* dan ook niet dienstig voor de beoordeling van het verzoek van verzoekende partij. De situatie wordt namelijk beoordeeld ten opzichte van het land waar zij internationale bescherming geniet, namelijk Griekenland.

2.3.16. In de mate verzoekende partij artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden acht, benadrukt de Raad dat deze artikelen vereisen dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. *In casu* toont verzoekende partij niet aan dat zij, die de internationale beschermingsstatus geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Verder geniet zij als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. De levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

2.3.17. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT